

אחד הכותבים אלי כמעט תבע אותי לדין, כאשר קיבל בטעות ערי מתכתבים שגועדו לנערה. אני מור כנה ברצון רב לתקן את המעוות, בתנאי שתחזיר, משה, את הערימה שגועדה לא לך.

מספר הנעלים: 36

ירושלמי צעירה (863/227) כל כך הרגשה לכתוב שהיא מוכנה להתכתב גם על סליטיקה, עד שהיא שכחה לציין את ניליה. היא אינה סובלת מחוסר חבי רה או השפעה, ויש לה תפקידים איך נניחים רבים בתנועתה (אותה לא ציינה). היא מוכנה להתכתב על כל נושא עם צאת 16.5 ומעלה המודר ערין וכתבת צאת לנח"ל. רק שלא יסכול מרגש נחיתה, כי היא עצמה סובלת מרגש עליונות. כמה פרטים נוספים: גובהה 136 ס"מ, מספר הנעלים 36, שיער חום, עיניים כחולות. המועד יכול להיות גם קיבוניצי, רק שלא יהיה ירושלמי.

נחמדה, וכמובן תל-אביבית

אחרי שהתלבט זמן רב אם לכתוב אלי או להודיע, החלטתי הנער בן 17 (כמעט), המתכתב עם אנשים מארצות שונות (863/228), שלא יזיק לו אם יקבל גם מכתבים מבוילים במטבע מתקופת בר כוכבא, מידה של נערה בת 16-15, שתתעניי כמורה בספרות, תיאטרון וקולנוע. שלא תהיה הברת תנועת נוער, תהיה נחמדה — וכמובן תל-אביבית.

הכח והחיים

הוא לא כבר הייתי קלת-דעת, הפסקת, דמונית ומלאת רגש. עכשו עזר לשמוע באיזה טון אני קוראת: הכח והחיים! וכיצד אני משתדלת להיות ציונית. כמו כן שאני לא מצליחה להיות כדור כואת. כל זה מתרחש בליבה הקטן של נערה חבוהה 16.5 (863/229), שעשתה עלי רושם טוב. היא רוצה מאד להתכתב עם נער רה בני 17 הסובלת מרגש-נחיתה (אל, השתוממי, היא מבקשת ממני) ומתעניינת בממנות, ועם בחור בן 18-20 ש' יהיה חסיר נלהב של התיאטרון.

לאו רוקא

כימאי בן 30 (863/230) מרגיע מראש את הבחורה העתיבה להתכתב אתו, שאין הנחש מוכרח להיות דוקא מדעי. עליה להיות רק תרבותית וחביבה.

גם אם יפריד האוקיאנוס

איש צעיר (863/231) המתעניין בספר רות, מוסיקה, ססיכולוגיה, אוהב מילים וריקודים, רוצה להתכתב עם נערה חז' ניחית וסקתית בני 18-20. הוא מקותה כי שלוש החודשים עד ליציאתו להתלסמות לחו"ל-ארץ יבטוח את המסך ההתכתבות גם ביום שהותו שם.

שבת, בת 16

בת 16 כתבה לי מכתב 10 דקות אחרי שקבלה סטירת-לחי מאמה. (בעד מה לא ספרה לי). היא טוענת שמוטב שההורים יכנסו ל-מקלחת קרה, במקום שייסטרו לבנו תיהם. אני מבינה שהיתה זאת הסטי רה הראשונה מזה שנים. שוש, הטי כעס הוא כה מהיר, עד כי אין הוא מאפשר לנו זמן לפתוח את ברו המקלחת. ואם הסוטר לבתה פעם בכמה שנים, אינה עושה זאת כדי לחסוך במקלחת. האם את בטוחה שלא היית ראויה לכך?

לא בכונה

מלכה: — אינני יודעת אם היית את עושה את זאת. על כל פנים אם את המודיע שלי מוצא זה כלכך בעיני ונשאר איש, הייתי, כד לחבב את תשו מת לבו אלי, שמה לו רגל (לא בכונה, כמובן) וכשהיית מועד, הייתי מבקשת את סליחתו. הוא היה אומר: „באמת זה לא חשוב“, ואז היה מתבונן בי והיה רואה שיש לי עינים כחולות, אחר כך הייתי מבקשת ממנו תומר קריאה מאף על נואככום באבק.

הבקוש חשוב מן ההיצע

אביבה: — הבחור שיצאת אתו בארבע הפעמים האחרונות דורש ממך מה שהוא קורא הכוחה לאוהבה ואומר שאהם „כי אילו מאורסים“. הוא כל כך קרוב להיות ארוס, עד שאינני כנה. כשהיית עיני מחדש בשאלה. בינתים, אל תחשי ש' שתאבדי אותו כתוצאה מכך. באחבה כמו בכורסה, הבקוש חשוב יותר מן ההיצע. בכלל אין כאן בעיה אם את בי עצמך טוענת שאינך מוכנה לזאת.

כן, הא?

דון זואו המבולבל: — אתה שואל אותי מה לעשות עם נערתך בת 18 ש' אחרי שקראה את מחקרו של ד"ר קיניס החליטה שכדי להשלים את אושרכם עליה להתמסר לך. זה גנינון לעקרונות שלך. מה? ובכן, קודם כל תציג אותה בפני כתי שאשתכנע שהיא לא יצורדימונד. אחר כך נדבר.

קולנוע

סרטים

סייג למתיחות. שתיקה

כומר קתולי צעיר מובא לדין באשמת רצח אדם. כמעט כל ההוכחות נגדו. איש לבוש גלימת-כומר נראה יוצא מבית-הנרצח בליל הרצח. הכומר (מונטגומרי קליפט) יודע בעל צם מי הוא הרוצח, אולם אין הוא יכול לדבר, כי הרוצח התודה בפניו. החשד מת חוקי, נעשה נעים פחות כאשר מחברר כי הכומר נפגש לילה קודם לכן עם אשה בלונדית (אן בקסטר). כדי לנקות אותו מן החשד מספרת האשה את ספוריה. זה מסבך יותר, כי הנרצח היה טוחט ממנה כספים ומאיים שיספר לבעלה על קשריה בעבר עם הכומר.

מצב לא נעים. התובע הכללי (בריאו אהרן) חוזר וחוקר את האשה בבית-המשפט על יחסיה עם הכומר, מנפנף בגלימת-כומר מוכ תמת בדם שנמצאה בחדרו. המושבעים מת בוננים כנאשם בעין זועפת. הם יוצאים להת-יעץ חזורים. מתיחות באולם... אבל לא — אני מתוודה, היצ'קוק, מלך סרטי-האימים, אלפרד (החב) היצ'קוק, מלך סרטי-האימים, איננו מותה. הרוצח מתגלה לצופה כבר בהתחלה. הכומר, בעיקר כשהוא צעיר ונאה כמונטגומרי קליפט, משוט מוכרח להסתבר כדי להפנות את העיניים גם כלפי אן בקסטר חדשה-בלונדית.

גי'נג'ית, נדוניה ואגרופים

האדם השקט הוא מעין תערובת של דון קמילו וקלושטרל אירי. אירלנד המתגלה בו איננה עשוי קרטון הוליוודי. הבמאי ג'ון (המלשי) פורד, ממוצא אירי, ארז את סטריטו ואת צוותו, נסע אתם לאי הירוק המתגלה לצופה באגמיה, הריו וכריה-הדשא שלו.

סיפור המעשה נסב על המתאגרף מפיטס בורג (ג'ון היין) החוזר לכפר מולדתו ה-אירי, איניספירי, כדי להשתקע בו. הוא נותן את עיניו באחות הסקוור התקיף הנדאר (ויקטור מקלג'ן) מרי קייס (מורי אנהרה). תקוותיו לחיזור גוסח אמריקה מתבדות מיד. העניין לא משוט ביותר; הוא אינו יכול לעשות צעד גלנטי אחד ללא אישורו של השדכן המקומי (בארי סיצ'יראלד). הנשואים עצמם הם בעלי תוקף של דהיורה בלבה, עד אשר מקבלת הכלה אדומת-השיער וחמת המוג את כל הנדוניה והכסף השייך לה, ואשר, לפי הנוהג המקומי, תלוי בהם כבודה של האשה.

הסרט הוא בעל צביון מקומי מודגש, הנוף המרהיב, השירים העממיים היפים המוש מעים בו, ההומור האירי המפורסם („הוא יזכור את זה עד יום מותו, אם בכלל יחיה עד אז“), אפיים הרתחני והריגליהם של תושבי-המקום, עושים את הסרט לאחד הנ-עימים ביותר שנראו בעונה האחרונה.

קורות אהבה אחת

רוברט טלר (קירק דאגלאס) הוא טוראי אמריקאי לא שכור נצחון כתבריו ביחידה. הוא אבד במלחמה את טעם השמחה. מת זירה לו אותו: ליוה (דני רובין), נערה צרפתייה חמודה אותה קבל בוב יחד עם החדר ששכר. הרעב והיאוש כמעט והביאו אותה לידו מכירת עצמה, אולם אין בה ה-כוח לכך. לאחר שסופר לבעלי הבית שהם בעל ואשה, מתבררת למשטרה, בחפזם זהותה האמיתית. היא מושפלת, מתייתסים אליה כאל פושעת. רוברט, שבינתים הת-אהב בנערה, רוצה לשאת אותה מיד לאשה, אולם כאן מחליט הסרן שלו ללבוש את דמות הגורל, לקבוע: לא. אתה עוד תודה לי על כך. הוא נשלח ליחידה אחרת, בורה בדרך נתפס על ידי המשטרה הצבאית, לא מצליח להגיע לפגישת שקבע עם ליוה, היא בייאווה פונה אל גהר הסינה.

כעבור שנים פוגש רוברט בקצינו ששם את עצמו אדון לחיו והוא תייר אמריקאי שרדן וטפש.

קירק דאגלאס חדש מתגלה בסרטו המי בוים היטב של ליטבק, אין הוא אותו גבור יהיר של סרטיו הקודמים. הוא פתטי, נבוך, מלא רגש ועצור. דני רותן, צרפתייה עגלגלה וחמודה מאד, נוגעת ללב בעיניה הבהירות והגדולות ובהבעת פניה כשל תחלתול מוכה.

העולם הזה ממליץ על:

קורות אהבה אחת

הווי

שיר המעילות

במושב אמונים חיבר דוד זהרני, נער מולד בן 13, שיר על מדריך שנשלח ל-מושב ואשר „תוכניות רבות היו לו: אחת מהן — לקנות ולקנות, חצי למושב ותצי בשבילו“, שלח אותו לעלון דור עולה, בטאון נוער מושבי עולים, אשר הרפיסו.

למרי עברית - והתעברת

בקיבוץ שדה-ים הוחלט כי כל חבר יקבל על עצמו ללמד עולה חדש אחר עברית, נבקע עם זאת, לצורך מטרה צדדית יותר, כי החברים הגברים ילמדו אך ורק עולות החדשות ואילו החברות — להיפך.

פירצה קוראת לשומר

ביפו, נתפס גנב צעיר, שעה שחיטט ב"ארון-הבגדים באחת הדירות, ניסה להסביר לשוטרים שהוא ראה דרך החלון כי הארון פתוח, נכנס פנימה לסגור אותו, כדי למ-נוע גניבה.

כשר להדרין

בחיפה, הוועקו לוכדי העכברים של ה-עיריה לסלק עכברים מאחד הבתים, בימי

חידונאים שמוקלר ושמועוני אף תשובה אחת

חג-הפסח, לא מצאו לחם לשים בו את הרעל, נאלצו להסתפק במצות, החליטו ל-השתמש בהן גם לאחר החג, אחרי שגילו כי הן פתיון מצויין.

לוע-הארי

בתל-אביב, תחב כייס, שבא מטבריה, את ידו לכיסו של אורח תמים-מראה שהלך ברחוב אלנבי, נוכח במאורס שהיה זה כיסו של שוטר חרש.

שטן הבשרים

בטבריה, פרצו גנבים לביתו של יצחק שוב, שנסע לבלות את ליל הסדר אצל קרוביו, הריקו את המקרר החשמלי, הש-אירו פתק: „מה? אתם צמחונים?“

הדרך אל האור

בפלורידה, ארצות-הברית, נהגה אשה במ-כוניתה במהירות מופרות, התנגשה במכונית אחרת, הסבירה לשוטרים: „פתאום זרח לנגד עיני אור מופלא וסינור אותי. עצמתי את עיני והנחתי לרוחות הטובות להדריך את המכונית.“

אי-איוון

בחיפה, נעצר אדם שנהג במכוניתו במהירות מופרות על-ידי שוטרי-תנועה, סירב לצייט לו, הכריז: „מניין לי שאינך מחפוש?“

שומר מה מלילה?

ביפו, נעצר יחיא זגורי, נאשם בחיים על רוחתיה של יצאנית, טען לפני שופט הש-לום: „החבר שלי עזב את העיר וביקש אי-תי לשמור על הבחורה שלו. שמרתי עליה וזה הכל.“

מוסיקה

תבשיל אהנך

מרשם: קח כמה סוקטים מסימפונייה ידועה של ביטהובן, הפוך אותם, ערבב את הכלים השונים באי-סדר בלתי-מתקבל על הדעת, הוסיף כמה צלילים רכים של סקסופון (כלי שנעדיין לא היה קיים בתקופתו של ביטהובן).

הקלט תבשיל זה על סרט והגש אותו דרך המיקרופון למה רבבות מאזינים סקו-נים ונבוכים, לאחר ששאלת אותם קודם לכן לשם הקטע, שם-מחברו ושנת-חיבורו.

התוצאה: חידון מוסיקאלי.

האורח הישראלי יכול ליהנות ממזון מעורב ומתמיה זה כל שבת לפני הצהריים, כמנה ראשונה לארוחת הבוקר — באם אין הוא מאריך בשינה. הוא מוכן במטבח המוסיקאלי של קול-ישראל על ידי שני גברים רבי-מריץ: אלון שמוקלר ויצחק שמעוני.

האהבה למוסיקה והרצון לחנך את קהל-המאזינים, תוך כדי שעשוע, הפגישו את שמוקלר, העובד במחלקה המוסיקלית של פתוח, נכנס פנימה לסגור אותו, כדי למ-נוע גניבה. העובד במחלקה המוסיקלית של שירות השידור ואת שמעוני, העוסק גם ב-ענייני שידור אחרים, עוד בשנת 1949. תוב-ניתם הראשונה היתה פשוטה למדי: הם בחרו בקטעים פחות ידועים מאוצר המוסיקה הקלאסית, ניגנו אותם, שאלו את המאזינים לזהותם, אחר ישובו לחכות לתשובות. אף תשובה לא הגיעה.

השבועות הלפני דומה היה כי כל העבודה היתה לשוא. אלון ושמעוני כמעט והת-יאו, אמרו להפסיק את שידורי-החידון, אולם לבסוף, יום אחד, הלבינו ארבע מע-טפות בתיבת-הדואר. אמנם רק אחת מארבע התשובות היתה נכונה, אך עצם תגובתו של הקהל נסכה בשניים כוחות רעניים, עודדה אותם להמשיך במאמציהם.

חילופי נושאים. כיום נחשבת תוכנית החידון המוסיקאלי לאחת התוכניות הפופר-לאריות הבודדות המשודרות על ידי קול-ישראל. מספר תשובות-המאזינים המגיעות מדי שבוע נע בין 100 ל-500, ורבבות אזר-חיים ישראלים אחרים מאזינים לתוכנית ל-הנאתם, מבלי להשתתף בה בפועל.

מספר שמעוני על דרך הכנת החידון: „משך שבועות שלמים לפני כל שידור אנו שוברים את ראשינו בחיפושים אחרי מסגרת רעיונית לחידון — עד שיום אחד צצים בזו רעיונות לשלושה, ארבעה חידונים. הכל תלוי במצב-הרוח ובמזל.“

אחת ההוכחות הצלחתם של השניים ל-הסתור היא העליה לרגל של חובבי-המוסיקה אחת לשנה לאולם ימק"א בירושלים, מקיב שם נערך החידון המוסיקאלי החי. אותה שעה זוכים אלון שמוקלר ויצחק שמעוני ליהנות מפרי-עמלם בכל חושיהם. הם מע-בירים את מבטם על פני האולם הגדול, המנגנים המכוונים את כליהם, המתחרימ ה-דרוכים, המשתוקקים להפגין את יכולתם. הם מרוצים: מפעלם הקטן חניך אלפים רבים להערכה טובה יותר של העולם הנסתר והיפה של הצלילים.

יצחק שמעוני ואלון שמוקלר ערכו חידון מוסיקאלי מיוחד לקוראי העולם הזה:

שאלות

- 1. האם הרפסודיה בתכלת תוז?
2. מרה על יד המחבר עצמו?
3. האם כתב דבוא'ק 9 סימ?
4. האם הוצגה האופרה איזיה לורדי לראשונה בשנת 1869, בעת חנוכת תעלת-סואץ?
5. האם נכשלה האופרה דון ג'יובאני למוצארט בהצגתה הראשונה בפראג, בשנת 1787?

תשובות

- 1. האם הרפסודיה בתכלת תוז?
2. מרה על יד המחבר עצמו?
3. האם כתב דבוא'ק 9 סימ?
4. האם הוצגה האופרה איזיה לורדי לראשונה בשנת 1869, בעת חנוכת תעלת-סואץ?
5. האם נכשלה האופרה דון ג'יובאני למוצארט בהצגתה הראשונה בפראג, בשנת 1787?